

متن پرسش

بسمه تعالی سلام علیکم: سوألی داشتم در مورد این مطلب که حضرت امام و دیگران فرموده اند انسان موحد بخاطر شوق به بهشت و ترس از جهنم خدا را عبادت نمی کند و این ترس از دوزخ و شوق بهشت یک مرحله بسیار پایین از بندگی است. حال سوألی اینجا است چرا در ادعیه منسوب به ایمه اطهار (ع) این نعمتهای بهشتی درخواست شده؟ چرا امیر المومنین علی (ع) اینقدر از آتش و عذاب های دوزخ نام برده اند و اظهار خوف نموده اند؟ مگر در قیامت نعمت های بهشتی همان جلوه های ظهور حق تعالی نیستند؟ و مگر بهشت خواستن با خدا خواهی در تضاد است؟ یا مگر کسی وقتی شوقی به بهشت داشته باشد اصلاً غیر از شوق بخدا است؟ این همه آیات الهی در قرآن در مورد نعمت های بهشتی و حتی مخصوص مقربین برای چه عنوان شده؟ بالا ترین درجه در قرآن برای مقربین مطرح شده و بهشت آنها را هم بصورت نعمت های بهشتی در کنار روح و ریحان معرفی نموده حال آیا یک انسان مقرب می تواند بگوید من نعمت ها را نمی خواهم فقط خود خدا را می خواهم؟ مگر جدایی بین این نعیم بهشتی و خدا هست؟ مگر حورالعین جلوه تام خدا نیست؟ آیا یک عارف بالله از حورالعین فراری است و فقط خدا را می خواهد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! موضوع رجوع به حضرت حق و در نتیجه، روبه روشن شدن با بهشت و نعمت های آن یک بحث است که آن عبادت احرار است. ولی یک بحث آن است که انسان از ابتدای امر، انگیزه‌ی عبادتش را رسیدن به نعمت های بهشتی و یا فرار از عذاب جهنم قرار دهد. انگیزه‌ی اولیاء الهی در عباداتشان، حالت دوم نیست و این غیر از تلاش برای جهنم نرفتن است، زیرا متوجه‌ی محرومیت های بزرگ در ازاء گرفتار شدن در جهنم هستند.

آری! وقتی انگیزه‌ی انسان در عبادات، نظر به حضرت معبود شد عملاً حاصل آن ها تجلی انوار الهی به صورت حورالعین است. ولی آن کس که به امید حورالعین عبادت می کند، نمی دانم به چه چیز می رسد. در حالی که حورالعین محل تجلی اسماء جامع الهی است و عطایی است از طرف پروردگار برای مقربین، حال چه آن مقربین زن باشند و یا مرد، سراسر حیات بخش است. موفق باشید